

Lumină nouă pentru episoade vechi

7 iulie 2004

Gili Cârstea

Ioan spune din partea Duhului că nimeni nu trebuie să adauge sau să scoată ceva din cartea pe care a scris-o el despre descoperirea lui Isus. De aici, mulți înțeleg că adevărul Scripturii – pentru mântuire, spun ei – a fost descoperit complet și nu mai este nevoie de nimeni și nimic pentru ca sfinții să moștenească „țara.” Astfel, darul Spiritului Profetei este pus în discuție, și, odată cu el, evenimentele care au dat naștere acestui popor.

Un episod comentat aruncă lumină asupra felului în care Dumnezeu a obișnuit să trimită raze prețioase de lumină, pentru cei dispuși să înainteze în slava crescândă a descoperirii caracterului Său.

Analizând rebeliunea de la granițele țării promise, sora White spune, în Patriarhi și Profeti, că nu a fost nici ideea, nici propunerea lui Dumnezeu ca ei să trimită iscoade în țara făgăduinței. Din lipsă de încredere în cuvintele lui Moise că Domnul le oferă cadou acea țară binecuvântată, ei au cerut o cercetare a țării, ca să cunoască pericolele și riscurile la care se expun – în buna tradiție a planificării tuturor acțiunilor militare de pe această planetă. Dar Domnul a fost întristat. Ei își puneau încrederea în „cai și călăreți” înfinit mai mult decât în bunătatea și credincioșia unui Tată iubitor. Nu credeau că „țara” se poate lua fără violență, nici că ei sunt chemați să fie cuceritori pașnici, ambasadori ai neprihănirii, un neam sfânt al unui Domn iubitor, vindecător și delicat.

Raportul lui Moise începe însă din momentul în care Domnul, cu durere, acceptă cererea poporului, dând indicații ca echipa de spioni să fie alcătuită din bărbați de vază din fiecare seminție, ca o mărturie a unei ulterioare responsabilități colective. Câteva detalii lipsă, și episodul capătă semnificații complet noi.

Acțiunea culegerii de informații strategice s-a transformat într-o calamitate inimaginabilă. Raportul spionilor a fost extrem de negativ. Ei spuneau că operațiunea de cucerire nu se poate desfășura din varii motive: Prezența uriașilor care o locuiesc, sistemele de fortificații ale cetăților, natura ucigașă a mediului, etc. Comparându-se cu toate acestea, ei se vedeau „ca lăcustele.” În ciuda celor două voci care spuneau contrariul, insistând că făgăduința este un cadou de la Dumnezeu creator, poporul a acceptat raportul celorlați zece. Tabăra a fost cuprinsă de țipete isterice. Greu de crezut ce bazaconii pot ieși de pe buzele sfinților atunci când interesul pentru propria piele sufocă dragostea lui Dumnezeu pentru vindecarea Neamurilor. Au început să strige că Dumnezeu i-a adus aici ca să-i omoare, Canaanul fiind un fel de mașină de tocat poporul ales. Își doreau să fi murit în Egipt, sau în „pustia aceasta.” (Câți din poporul nostru nu doresc azi același lucru, să moară în pustia aceasta...) Făceau planuri pentru demiterea lui

Moise. Voiau să se întoarcă în Egipt. (Nu auziți azi în „tabără” același delir nebun de a renunța la „doamna White,” spre a ne întoarce în „Egipt”?). Nu au dorit să primească prin credință Canaanul. Patruzeci de ani au văzut care sunt efectele „planificărilor strategice” puse deasupra și în opoziție cu soluția simplă și eficientă a credinței.

Fără această clarificare a Spiritului Profetiei că poporul a cerut trimiterea iscoadelor, reacția lui Dumnezeu în acest caz este absurdă, exagerată, arbitrară și criminală. De ce să trimiți spionii, când știi bine care vor fi consecințele? O asemenea propunere, venind din partea Domnului, ar fi doar un pretext de a arunca în cârca altora responsabilitatea pentru dezastru. Dacă nu vrei, sau nu poți să le oferi Canaanul, de ce tot acest circ de la graniță, cu iscoade, planuri, speranțe, temeri, crime, o întreagă nebunie colectivă...

Dacă poporul a cerut – așa cum știe el să fie insistent, cârtitor și orb – trimiterea spionilor, imaginea este complet diferită. Vedem aici un Dumnezeu care nu forțează, nu constrânge și nu manipulează voința liberă a făpturilor Sale. Dacă ei nu apreciază și nu doresc să meargă pe căile Sale, au libertatea să o facă. Dar costurile unor asemenea decizii sunt enorme, iar ele vor trebui plătite, cu toată suferința produsă unei inimi de Tată.

Acest episod ne învață că Dumnezeu nu recurge la manevre magice spre a ne schimba alegerea, modul de a vedea lucrurile sau maniera de analiză a realităților vieții. El este dispus să ofere perspectiva corectă, capacitatea de pătrundere și puterea necesară, dar nu recurge nicidecum la constrângere sau manipulare. Fiecare decizie în marea controversă trebuie să fie un act al sufletului. Dumnezeu dorește să dea alegerii noastre o asemenea stabilitate, atât intelectuală, cât și spirituală, încât realitatea virtuală a acestei lumi să nu ne poată clinti.

Acest episod ne mai învață ceva. Biblia este o carte vie, care descoperă noi dimensiuni, noi ipostaze, noi circumstanțe pentru fiecare episod de pe paginile ei. Este un Cuvânt viu și lucrător, ca un zid proaspăt tencuit despre care meseriașii spun că „lucrează,” capabil să producă fisuri majore acolo unde noi credeam că totul este clar. Mulțumim, Doamne, pentru proorocii tăi care luminează trecutul spre înțelegerea prezentului.
